

в зъбела.

Иваница се метна на коня си и се спусна да ги пресредне.

Царят пръв скочи от коня и пое от оръженосците си лъка и колчана. В миг цялата гора се изпълни със смехове, звуци, от рог, кучешки лай и цвилене на коне. Иваница подаде ръка на царицата и ѝ помогна да слезе. Между болярите екнаха шумни закачки и подбиви. Когато Белотовица слизаше от коня си, дългата ѝ рокля се закачи за миг в посребреното стреме, и мнозина зърнаха подвезката на жълтия ѝ чорап. Цяла почервеняла от яд и срам, Зоя извърна очи и като видя веселия присмехулен взор на Иванко, почервеня още повече и усърдно се зае да чисти от праха ^{а/}вишневата си ^{а/}аксмитена дреха, извезана със сребърни лалета. Пръстите, ушите и врата ѝ бяха отрупени с искрометни гиздила.

Иваница се озърна и се затече да поеме въздите от ръцете на княгиня Мария.

Без малко не се препъна в Борила, който също се беше ^{и/}претекъл към девойката.

Момичето наведе свенливо глава, помисли малко, и с тиха усмивка подаде ръката си на Иваница. Борил позеленя, и като извърна гръб, бързо се отдалечи.

Мария леко скочи долу, здигна лъчистия си взор и погледна замисленото лице на момъка. След това двамата се присъединиха към другите. Княз Белота тайно ги проследи с поглед и по лицето му се изписа неизказана радост.

Един песяк съобщи, че е намерил следите на стадо ^{елени.} ~~стадо~~ елени.

- Не се ли боиш?... - попита Иваница. - По тия места се намират и диви свини. Този белег тук- и той запретна малко ръкава си - е от зъбите на глиган. Без малко щеше да ме разкъса преди